

Vești misionare

Trimestrul 1, 2023

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2022

Cuprins

1. Câmp misionar în Lacul Malawi	3
2. O înțelegere cu Dumnezeu	5
3. Testul Sabatului în Malawi.....	6
4. Darul artistului aspirant.....	8
5. De la un băiat-problemă la prezbiter al bisericii.....	10
6. Miracolul unei școli misionare.....	12
7. Surprize gemene în Finlanda	13
8. Pisica și colportorul	15
9. Vorbind cu mult curaj despre Isus.....	17
10. Caută-i acolo unde se află ei.....	19
11. Cei mai buni prieteni	21
12. Comoară în vasele vechi	23

7 ianuarie

Câmp misionar în Lacul Malawi

de A.D.V. Moyo

O necunoscută a oprit un student adventist de ziua a șaptea care umbla pe stradă după o întâlnire a Exploratorilor, pe insula Chizumulu din Lacul Malawi. Uniforma lui verde de explorator i-a atras atenția.

— De unde vii? I-a întrebat străina cu un interes deosebit.

Studentul, Levison Kawonga, i-a spus că participase la un eveniment al Exploratorilor la o biserică adventistă. Cuvintele lui au părut să îi atingă inima, iar vorbele au început să i se rostogolească de pe buze:

— Am fost cândva adventistă, i-a spus ea. M-am căsătorit cu un bărbat adventist, dar am divorțat.

I-a povestit despre frecventarea barurilor și trăirea unei vieți imorale, după divorț. Apoi s-a mutat în Chizumulu și s-a căsătorit cu un profesor de liceu din localitate.

Sabatul următor, femeia a venit la biserica adventistă. S-a bucurat de serviciul de închinare și i-a cerut lui Levison studii biblice.

Levison a fost încântat. Acesta era principalul motiv pentru care venise pe insulă: să împărtășească dragostea lui Dumnezeu. Făcea parte dintr-un club de studenți adventiști de la Universitatea Mzuzu, o universitate publică importantă, cu 8.500 de studenți, situată la aproximativ 100 de kilometri depărtare. Clubul căuta să întărească pe cât posibil credința studenților adventiști și să ajungă la inimile colegilor lor de clasă prin întâlniri de rugăciune de două ori pe săptămână. Clubul a crescut și a devenit Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Mzuzu, iar studenții s-au răspândit pentru a se implica în lucrarea misionară în locurile din zonă, inclusiv în Chimzulu.

Levison i-a vizitat pe femeie și pe soțul acesteia în casa lor și, după studiul biblic, le-a lăsat câteva cărți, inclusiv *Tragedia veacurilor* scrisă de Ellen G. White. Când Levison a venit pentru al doilea studiu biblic, l-a găsit pe soț cufundat întru totul în *Tragedia veacurilor*.

— Care este diferența dintre sâmbătă și duminică? l-a întrebat soțul pe Levison.

La sfârșitul studiului biblic, acesta a promis să meargă la biserică împreună cu soția sa, în Sabatul următor.

Săptămânile și lunile au trecut, iar bărbatul și soția sa (în imagine) și-au predat inimile lui Isus și au fost botezați. Astăzi sunt membri implicați în misiune ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Chizumulo.

Levison este convins că Dumnezeu îi poate folosi pe tineri pentru a ajunge la orice persoană.

— Este timpul să mergem și să vorbim diferitelor categorii de oameni despre vestea bună a lui Isus Hristos, a spus El. Biserica Adventistă din Mzuni, care a început ca un club de studenți, nu a visat niciodată că efortul din Chizumulu va aduce asemenea roade. Slavă lui Dumnezeu!

O parte din colecta Sabatului al Treisprezecelea din acest trimestru va sprijini educația adventistă din Diviziunea Africii Centrale și de Est. Mulțumim pentru darurile din Sabatul al Treisprezecelea din al doilea trimestru al anului 2021, care ajută la extinderea educației adventiste în Malawi.

14 ianuarie

O înțelegere cu Dumnezeu

de Andrew McChesney

Dmitri Bagal, un student din Rusia, a rămas fără bani la câteva zile după ce s-a înscris la programul de teologie al Universității Adventiste Friedensau, din Germania. Opțiunile lui păreau limitate. Putea lucra în campus sau într-un cămin de bătrâni din apropiere, dar venitul avea să îi acopere numai jumătate din taxele de școlarizare. Pentru că era străin, nu putea să ia un împrumut la fel ca studenții germani, însă putea aplica pentru o bursă, care era mai mică decât împrumutul, dar nu necesita rambursare.

În timp ce se ruga pentru această dilemă, s-a simțit îndemnat să facă o înțelegere cu Dumnezeu. „Doamne”, s-a rugat el, „dacă mă binecuvântezi cu această bursă, promit să pun deoparte o a doua zecime pentru a sprijini lucrarea misionară.”

Dmitri a aplicat pentru bursă și, spre bucuria lui, i-a fost acceptată. A început să pună deoparte o a doua zecime din venitul lui brut pentru lucrarea misionară. În timpul semestrului, bursa i-a fost aprobată din nou și din nou, iar el a continuat să dea o a doua zecime pentru lucrarea misionară. În ciuda faptului că plătea a doua zecime, oarecum tot reușea să aibă suficienți bani ca să își acopere taxele de școlarizare și alte cheltuieli. Reușise chiar să pună bani deoparte pentru urgențe.

Apoi, laptopul lui Dmitri, vechi de cinci ani, a început să se strice în timp ce lucra la teza de disertație. De două ori a trebuit să cumpere piese de schimb ca să îl repare singur. Într-o zi a descoperit că nu mai putea închide ecranul laptopului. Balamalele refuzau să se miște. Avea nevoie de un laptop nou, dacă spera să își termine teza, și era bucuros că avea un fond pentru urgențe.

Dar, în timp ce se ruga pentru situație, și-a amintit de un prieten, care era și el din fosta Uniune Sovietică și slujea împreună cu familia lui, alcătuită din cinci membri, ca misionar în jungla sud-americană. Umiditatea ridicată de acolo îi distrusese tableta, iar acest prieten avea nevoie disperată să își continue lucrarea. Dmitri nu putea înțelege de ce se gândea la prietenul lui din America de Sud când el era cel care avea nevoie de un laptop pentru a putea absolvi. Dar a cumpărat un laptop rezistent la apă și la praf și i l-a trimis prietenului său prin poștă.

La scurtă vreme după ce a trimis pachetul, un anunț online a apărut pe ecranul laptopului lui Dmitri care prezenta întocmai balamele de care avea nevoie pentru laptop. A comandat balamele și, după ce le-a instalat, ecranul se deschidea și se închidea ca nou. În mod uimitor, laptopul încă funcționează și astăzi, opt ani mai târziu.

Dmitri nu are nicio îndoială că Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care pun misiunea pe primul loc. „Domnul a prelungit viața laptopului”, a spus Dmitri. „Într-adevăr, este scris în Biblie: «Cine are milă de sărac împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea» (Proverbele 19:17)”.

21 ianuarie

Testul Sabatului în Malawi

de Sheron Ndhlovu

Un colegiu din Malawi a stârnit consternare printre studenții adventiști de ziua a șaptea programând examenele finale în Sabatul zilei a șaptea.

Lucy era tulburată. Ea și alți studenți adventiști din Colegiul de Stat pentru Pregătire Profesorală Karaonga primiseră burse pentru a deveni profesori. Dar acum viitorul lor părea nesigur.

Studenții adventiști s-au adunat să își discute problema. Se întâmpla în anul 2006. Malawi se confrunta cu o criză de hrană care determinase guvernul, lipsit de fonduri, să le ceară colegiilor de stat să reducă numărul de zile în care studenții se aflau în campus. Drept rezultat, colegiul lui Lucy devansase examenele, programate inițial pentru luni, marți și sâmbătă.

Adventiștii au hotărât să ceară colegiului să reconsidere zilele examenelor și câțiva au mers în biroul directorului. Apelul lor a fost respins. Mai rău, ceilalți studenți au decis să îi batjocorească pentru credințele lor.

Lucy privea disperată cum coleg după coleg ceda presiunii și era de acord să dea examenele în Sabat. Dar ea și alți trei colegi au rămas fermi pe poziție. Aveau să îl cinstească pe Domnul Sabatului. S-au rugat și au mers în biroul directorului să facă apel pentru a doua oară.

În birou, Lucy s-a simțit rușinată și insultată. I s-a amintit că era privilegiată să aibă o bursă de stat și i s-a spus să studieze pentru binele copiilor ei pe care îi creștea singură după moartea recentă a soțului. Umilirea nu a făcut-o pe Lucy să își schimbe părerea. Credea că Dumnezeu avea să o ajute.

Al doilea apel a fost respins. Lucy a continuat să se roage împreună cu cei trei colegi ai ei și l-au rugat pe pastorul districțului să se roage și el. Pastorul a vorbit cu președintele Bisericii Adventiste din Malawi, care, la rândul lui, le-a cerut autorităților statului să intervină. În tot Malawi erau adventiști care se confruntau cu examenele programate în Sabat.

Brusc, colegiul și-a anulat decizia și a reprogramat examenele conform vechiului orar. Schimbarea bruscă a sădit confuzie în campus, dar toți studenții facultății știau un lucru: rugăciu-

nile a patru adventiști credincioși fuseseră ascultate cu putere. „Dumnezeu a intervenit”, a spus Lucy Nyrienda, care și-a luat examenele și a devenit profesoară. „A promis că nu îi va uita niciodată pe cei ai Lui.”

Lui Lucy îi place să ceară împlinirea făgăduinței din Deuteronomul 31:6: „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înspăimântați de ei, căci Domnul, Dumnezeul tău, va merge El Însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa”.

Mulțumim pentru darurile din Sabatul al Treisprezecelea, care vor sprijini în acest trimestru educația adventistă în Diviziunea Africii Centrale și de Est, ajutându-i pe studenți să frecventeze instituții educaționale în care nu vor fi nevoiți să susțină examene în Sabat.

28 ianuarie

Darul artistului aspirant

de Sachiko Obara

Fiul meu în vârstă de 14 ani, Eichiro, avea un plan special pentru vacanța lui de vară în Japonia. Îi plăcea să deseneze și a hotărât să pună bani deoparte pentru a cumpăra o tabletă profesională și un software pe care le putea folosi pentru a-și crea arta.

Eichiro a cercetat cu atenție mediul online înainte, pentru a vedea ce tabletă i s-ar potrivi cel mai bine și chiar s-a dus cu tatăl lui la magazin să o vadă personal. În același timp, căuta cu ardoare moduri prin care să câștige bani, cerându-mi chiar să îl plătesc pentru mici treburi casnice.

După o vreme, a economisit 55.000 de yeni japonezi (500 de dolari americani) și și-a comandat tableta online.

— Va sosi în curând! mi-a spus cu entuziasm.

La fiecare trei ore intra online să verifice statusul coletului.

Câteva zile mai târziu, a sosit și pachetul. Eichiro l-a deschis cu atenție, a verificat funcțiile tabletei și a început să picteze. În următoarele trei zile, a fost ca un artist profesionist ascuns într-un studio. Apoi a ieșit din camera lui și a făcut un anunț incredibil:

— Mă gândesc să dăruiesc tableta, a spus el. Văzuse un video produs de Biserica Adventistă din Japonia despre un proiect de a crea o carte de benzi desenate după *Tragedia veacurilor* scrisă de Ellen G. White. În video, văzuse o tânără artistă adventistă care începuse să lucreze la proiect cu o tabletă veche.

— Dacă aș putea să o fac să folosească tableta mea, cred că ar ajuta-o să lucreze mai bine și mai mult, mi-a spus Eichiro. O să Îl întreb pe Dumnezeu dacă aceasta este voia Sa.

La insistențele lui, am contactat persoana care se ocupa de acest proiect și am fost pusă în legătură cu tânăra artistă. S-a dovedit că avea nevoie de o tabletă exact ca lui Eichiro. Dar, când a auzit că Eichiro lucrase atât de mult pentru ea, a ezitat. Așa că i-am pus că Eichiro luase această decizie după multă rugăciune.

— Voi accepta tableta cu bucurie, a spus ea.

Cred că Duhul Sfânt a atins inima fiului meu într-un mod deosebit. Înainte să cumpere tableta, singurele lui gânduri erau cum să câștige mai mulți bani. Dar, în timp ce Duhul Sfânt lucra, accentul a trecut de la sine asupra lui Dumnezeu și asupra lucrării Sale misionare. Sunt foarte fericită că fiul meu a auzit chemarea lui Dumnezeu și a putut să contribuie la lucrarea Lui. Să căutăm cu toții să ascultăm de Dumnezeu la fel de sincer, atunci când ne cheamă să îndeplinim misiunea proclamării venirii în curând a lui Isus în lume.

Această poveste misionară ilustrează următoarele componente ale planului strategic „Mă voi duce” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: obiectivul de creștere spirituală nr. 6, „de a

îmbunătăți aderarea, păstrarea, transformarea și participarea copiilor, adolescenților și a tinerilor adulți” și obiectivul de creștere spirituală nr. 7, „de a-i ajuta pe adolescenți și tinerii adulți să îl pună pe Dumnezeu pe primul loc și să exemplifice o perspectivă biblică asupra lumii”. Citește mai multe: IWillGo2020.org.

4 februarie

De la un băiat-problemă la prezbiter al bisericii

de Sheron Ndhlovu

Edmond era un copil-problemă din Mzuzu, Malawi. Refuza să asculte de părinții și de profesorii lui sau de oricare alt adult. La școală lovea alți băieți și chiar pe profesori. A dobândit o reputație atât de îngrozitoare, încât atât copiilor, cât și adulților le era teamă de el.

Într-o zi, Edmond a decis că ar fi amuzant să deranjeze clubul Exploratorilor. Și-a dus prietenii obraznici la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Chasefu și râdeau de exploratorii care defilau și cântau. Lui Edmond îi plăcea să vadă reacțiile exploratorilor, așa că el și prietenii lui s-au întors săptămână după săptămână.

Dar, odată cu trecerea săptămânilor, Edmond a devenit interesat de activitățile exploratorilor. Voia să știe mai multe despre ceea ce făceau copiii și despre lucrurile în care credeau. Când biserica a organizat întâlniri de evanghelizare la Stadionul Mzuzu, a decis să participe, însă nu le-a spus prietenilor săi de teamă să nu râdă de el. Nu le-a spus nici părinților săi, care aparțineau unei alte confesiuni creștine, pentru că îi era teamă să nu îl pedepsească.

La întâlniri, Edmond s-a îndrăgostit de Dumnezeuul cerului și Domnul Sabatului zilei a șaptea. Deși îi era teamă că adulții și copiii adventiști pe care îi tratase atât de oribil aveau să îl respingă, și-a adunat curajul și și-a predat inima lui Isus prin botez.

Părinții lui au aflat despre botez patru luni mai târziu și l-au dezmoștenit imediat pe băiat. Edmond a stat în casele membrilor bisericii și aceștia l-au învățat mai multe despre Biblie până când a devenit un bun cunoscător al învățăturilor ei. A lucrat și în diferite slujbe pentru a-și plăti taxele necesare ca să rămână în școală. Trei ani mai târziu, părinții lui Edmond au văzut că îi era credincios lui Dumnezeu. Au văzut că devenise o făptură nouă în Hristos și i-au cerut să se întoarcă acasă. Astăzi, Edmond Tchiri este căsătorit cu o soție adventistă și au împreună doi fii. De asemenea, slujește ca prezbiter în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Chasefu, locul unde obișnuia să îi chinuiască pe exploratori. Spune că numai Dumnezeu ar fi putut transforma un elev-problemă într-un prezbiter al bisericii. „Nu te uita niciodată cu dispreț la copii, oricât de obraznici ar fi”, a spus el.

Mulțumim pentru darurile voastre din Sabatul al Treisprezecelea, care ne ajută să construim un centru de evanghelizare comunitară și de dezvoltare a calităților de conducere în campusul Mzuzu din Universitatea Adventistă Malawi, pentru ca mai mulți băieți și fete, bărbați și femei din orașul natal al lui Edmond și din Diviziunea Africa de Sud și Oceanul Indian să poată afla despre puterea transformatoare a lui Isus. Darurile din acest trimestru vor sprijini alte șase proiecte educaționale din Diviziunea Africii Centrale și de Est.

Miracolul unei școli misionare

de Chifundo Kanjo

Două școli misionare foarte diferite au modelat viața lui John Phiri. Ca tânăr, John a fost trimis de acasă, din Malawi, să studieze religia necreștină a familiei pe insula Zanzibar din Oceanul Indian. John a petrecut trei ani cufundat în cartea principală a religiei sale și învățând cum să întemeieze case de închinare în zonele nepătrunse din Africa.

După ce și-a încheiat educația în Zanzibar, tânărul a fost trimis înapoi în Malawi să conducă două case de închinare. A fost, de asemenea, însărcinat cu monitorizarea atentă a creștinilor locali și raportarea descoperirilor sale înapoi în Zanzibar. Pentru a înțelege mai bine creștinismul, a fost instruit să citească Biblia King James.

În anii următori, John a participat la trei biserici creștine, obținând o poziție de conducere într-una dintre ele, în timp ce aduna informații pentru Zanzibar. În tot acest timp, conducea case de închinare în două orașe din Malawi.

Inima lui John a fost atinsă în timp ce citea Biblia. I s-a părut mai ușor de înțeles decât cartea religiei sale. Tânjea să afle mai multe despre Isus.

Pentru că era încă tânăr, s-a înscris la școala adventistă de ziua a șaptea din Misiunea Luwazi. Pentru el era un tip nou de școală misionară, complet diferită de școala din Zanzibar. Era interesat în mod special de clubul de exploratori al școlii și i s-a alăturat, participând la toate programele.

John s-a îndrăgostit de Isus în timpul unei săptămâni de rugăciune la școală și și-a predat inima lui Isus în botez. Nu a mai transmis informații în Zanzibar. Tatăl lui John a fost furios când

a aflat. A dat vina, plin de mânie, pe mama lui John și a divorțat de ea. Anii au trecut, iar John s-a simțit chemat de Dumnezeu să pună pregătirea lui misionară la lucru. Deși fusese instruit în Zanzibar să deschidă case de închinare în zonele nepătrunse de fosta lui religie, a hotărât să își folosească educația adventistă și să facă același lucru pentru Isus. A devenit un pionier al misiunii globale, un adventist care întemeiază biserici în zonele nepătrunse ale culturii sale. John a slujit ca pionier al misiunii globale vreme de 10 ani și mulți oameni din religia familiei sale și-au predat inimile lui Isus.

Mai târziu, John a absolvit Universitatea Adventistă Malawi, dobândind o diplomă în teologie, și astăzi slujește ca pastor adventist. John a spus că școala misionară adventistă i-a schimbat viața. „Nu subestimați importanța școlilor misionare”, a spus el. „Sunt un instrument prin care oamenii îl cunosc pe Isus și îl acceptă ca Mântuitor personal. Educația adventistă de ziua a șaptea este vitală în predicarea Evangheliei și în a-L face pe Isus cunoscut tuturor.”

Află mai multe despre pionierii misiunii globale online la: bit.ly/GMpioneer.

18 februarie

Surprize gemene în Finlanda

de Andrew McChesney

Simo Vehkavuori, un tânăr evanghelist prin literatură din Finlanda, a avut parte de o surpriză în timp ce mergea din casă în casă în Laponia. Când a sunat la ușa uneia dintre case, o femeie a deschis și, văzându-l afară, a exclamat:

— Vreau să comand acel set de 10 povestiri biblice de la tine! Simo nici nu a apucat să îi spună că vindea cărți, cu atât mai puțin să menționeze că avea setul de 10 Povestiri biblice pentru copii al lui Arthur Maxwell.

— S-ar putea să fii surprins de ce comand cărțile atât de repede de la tine, i-a spus femeia. În timpul nopții, Dumnezeu mi-a dat un vis și în vis mi-a arătat fața ta și a spus: „Acest om va veni acasă la tine. Comandă de la el un set de 10 povestiri biblice.” De aceea am fost gata să comand imediat.

Cu o altă ocazie, Simo a trecut pe la sediul unei afaceri locale și i-a oferit proprietarului o copie a *Tragediei veacurilor*, de Ellen G. White.

— Nu înțelegem nimic despre această carte, i-a spus proprietarul. Dar fiica noastră este directoarea unei școli religioase. Va fi aici mâine. Te poți întoarce atunci?

Simo i-a spus fratelui său geamăn, care vindea cărți cu el în oraș, despre întâlnire.

— Roagă-te, te rog, i-a spus el.

Când Simo s-a întors la sediul proprietarului, acesta l-a prezentat fiicei sale. Femeia a izbucnit de mânie când a aflat că Simo era adventist de ziua a șaptea și a criticat dur Biserica Adventistă.

Când a terminat, el a cerut voie să vorbească.

— Stimată directoare, i-a spus el, nu vă puteți închipui cât de mare este Dumnezeuul căruia Îi slujim în Biserica Adventistă! Vreau să Îl urmez pe Dumnezeuul căruia Îi putem sluji oriunde ne conduce.

Femeia a părut surprinsă.

— Tinere, dacă Dumnezeu înseamnă atât de mult pentru tine, spuse ea făcând apoi o pauză pentru a se uita la mama ei... Mamă, poți să îmi dai niște bani? Vreau să cumpăr toate cărțile pe care le are acest tânăr.

Simo s-a rugat împreună cu acea femeie și cu părinții ei. Întorcându-se în camera în care stătea împreună cu fratele său, și-a găsit fratele îngenuncheat în rugăciune. I-a povestit cu entuziasm despre intervenția minunată a lui Dumnezeu.

Simo, acum pensionar, zâmbea cu bucurie în timp ce povestea Misiunii Adventiste despre cum a fost martor al prezenței lui Dumnezeu în timp ce lucra pentru îndeplinirea misiunii bisericii.

— Pentru mine a fost o experiență înălțătoare să văd că Dumnezeu Se află în spatele lucrării Sale, a spus el.

Această poveste misionară ilustrează obiectivul de creștere spirituală nr. 5 din planul strategic „Mă voi duce” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, acela de a „face ca oamenii și familiile să slujească împreună ca ucenici ai lui Hristos, trăind vieți pline de Duhul Sfânt”. Citește mai multe la: IWillGo2020.org. Citește mai multe despre Simo săptămâna viitoare.

25 februarie

Pisica și colportorul

de Andrew McChesney

Tânărul evanghelist prin literatură Simo Vehkavuori s-a oprit la o casă bine îngrijită din apropiere de Turkum, cel mai vechi oraș al Finlandei și vechea ei capitală, în mijlocul iernii, și le-a prezentat celor două surori necăsătorite care locuiau acolo cărțile pe care le avea.

Spre surpriza lui, surorile au comandat rapid câte un exemplar din fiecare carte. Apoi l-au lăsat singur în sufragerie. Nu a îndrăznit să plece.

În cele din urmă, una dintre femei a coborât ținând la subraț o pisică mare.

— Domnule, nu aveți de gând să faceți nimic cu această pisică? a spus ea.

— Ce ar trebui să fac? a întrebat Simo.

— Nu sunteți veterinarul pe care l-am sunat adineauri? a întrebat ea.

— Nu, a răspuns el. Sunt un evanghelist prin literatură.

Mulți ani de atunci încolo, surorile le-au povestit prietenilor lor cu hohote de râs despre cum l-au confundat pe Simo cu un veterinar și au crezut că trebuiau să îi cumpere cărțile pentru ca acesta să le trateze pisica.

Surorile au păstrat cărțile.

Cu altă ocazie, Simo a mers într-o pădure, într-o după-amiază de vineri, să ia prânzul și să se roage. „Isuse, înainte ca săptămâna să se încheie, dă-mi o ocazie să mărturisesc despre Tine”, s-a rugat el.

După ce a mâncat, a bătut la ușa unei ferme.

— Vând această carte, i-a spus el femeii care a deschis ușa, ținând în mână un exemplar al cărții *Tragedia veacurilor* a lui Ellen G. White.

— Nu sunt interesată de cartea pe care o vinzi, a răspuns femeia. Dar aș vrea să știu ce înseamnă Isus pentru tine.

După ce Simo și-a descris dragostea pentru Isus, femeia a spus:

— Să mergem în camera din spate și să îngenunchem pentru a ne ruga împreună.

În clipa aceea, fiica ei adultă a venit la ușă.

— Vino cu noi! i-a spus femeia fiicei ei. Și genunchii tăi trebuie să se aplece în rugăciune.

După ce s-a rugat, Simo s-a pregătit să plece. Femeia l-a condus la ușă.

— Aș vrea să comand cartea pe care mi-ai arătat-o, a spus ea.

Atunci, Simo a realizat că femeia este interesată de aspectele spirituale. Când un pastor a început, după ceva vreme, întâlniri de evanghelizare în zonă, Simo l-a prezentat familiei. Pastorul a ținut studii biblice la fermă și familia s-a alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Astăzi, nepoata femeii este un lider activ al bisericii din Helsinki, capitala Finlandei.

Această poveste misionară ilustrează obiectivul de creștere spirituală nr. 5 din planul strategic „Mă voi duce” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, acela de a „face ca oamenii și familiile să slujească împreună ca ucenici ai lui Hristos, trăind vieți pline de Duhul Sfânt”. Citește mai multe la: IWillGo2020.org. Citește mai multe despre Simo săptămâna viitoare.

4 martie

Vorbind cu mult curaj despre Isus

de Andrew McChesney

În duminica Paștelui, pastorul pensionar Simo Vehkavuori se afla într-un tren plin cu oameni, întorcându-se acasă, în capitala Helsinki, de la întâlnirile de evanghelizare pe care le susținuse în zona centrală din Finlanda. O studentă în vârstă de 24 de ani a urcat în tren și s-a uitat în jur căutând un loc.

— Chiar dacă trenul pare plin, de ce nu treci prin vagoane să vezi dacă găsești un loc liber? i-a spus Simo.

S-a întors zâmbind.

— Am găsit două locuri libere, a spus ea. Unul pentru mine și unul pentru tine. Vino cu mine!

Cei doi stăteau față în față.

— Scuză-mă, dar te superi dacă te întreb ce părere ai despre religie? a întrebat-o Simo.

— Sunt destul de îndepărtată de lucrurile spirituale acum, a spus ea.

— Ți-ar plăcea să afli cum am devenit eu credincios? a spus Simo.

A fost de acord, iar Simo i-a povestit. Pentru că trenul se apropia de Helsinki, Simo a întrebat-o:

— Te-ar deranja dacă te-aș aminti în rugăciunile mele?

Studenta a izbucnit în plâns. Lacrimile îi curgeau pe obraji și a spus cu voce tare:

— Ar fi minunat! Te rog să faci lucrul acesta.

Înainte să plece fiecare pe drumul lui, Simo i-a spus ceva ce le spune adeseori noilor săi prieteni:

— Îți doresc să găsești încurajare în cunoașterea faptului că, deși ești foarte ocupată, poți sluji unui Isus Hristos care a înviat – Acela care a plătit pentru păcatele noastre pe crucea de la Calvar. Și nu numai aceasta. Același Isus a făgăduit să Se întoarcă și ne va lua în casa cerească unde va începe veșnicia. Așadar, draga mea prietenă, să rămânem pe calea care duce la ceruri sub mâna ocrotirii Tatălui până când vom ajunge la destinație. Domnul să te binecuvânteze cu harul Său.

Într-o altă excursie cu trenul, Simo a fost surprins când o femeie l-a salutat și chiar a dat mâna cu el când a urcat.

— Bună, sunt un pastor adventist de ziua a șaptea pensionat, a răspuns el.

— Interesant, a spus femeia. Nu am auzit niciodată despre adventiști. Vreau să aflu totul despre biserica ta în această călătorie de 500 de kilometri. Uite două locuri libere. Hai să stăm împreună!

Simo i-a vorbit despre Biserica Adventistă pe toată durata călătoriei. Când au coborât din tren, un bărbat i-a urmat.

— Mulțumesc pentru călătoria interesantă cu trenul, i-a spus el, luând mâna lui Simo în mâinile lui. Mulțumesc pentru că ați fost atât de curajos, încât să îl împărtășiți pe Dumnezeu cu o voce atât de puternică, încât toți am putut auzi.

La 84 de ani, Simo caută întâlniri divine în fiecare tren. „Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât prind mai mult curaj să îl împărtășesc pe Isus”, a spus el.

Această poveste misionară ilustrează obiectivul de creștere spirituală nr. 5 din planul strategic „Mă voi duce” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, acela de a „face ca oamenii și familiile să slujească împreună ca ucenici ai lui Hristos, trăind vieți pline de Duhul Sfânt”. Citește mai multe la: IWillGo2020.org. Citește mai multe despre Simo săptămâna viitoare.

11 martie

Caută-i acolo unde se află ei

Simo Vehkavuori, un pastor pensionar, a simțit o voce interioară care îi spunea să continue să meargă, după ce ajunsese la un lac din Finlanda plin de oameni care făceau plajă și înotau. Simo a luat-o pe o cărare care trecea pe lângă câteva lacuri mai mici. „Continuă”, îi spunea vocea din interior. Simo a ajuns la un lac mic și a văzut patru tineri care stăteau pe jos.

— Ați vrea să auziți o poveste despre Războiul Civil din Finlanda, din urmă cu o sută de ani? a întrebat el.

— Da, spune-ne, te rugăm, au răspuns ei.

Când Simo și-a încheiat povestea, a spus:

— Mă scuzați, dar v-ar deranja dacă v-aș întreba ce părere aveți despre religie?

— Credem în Dumnezeu, au răspuns ei.

— Ați vrea să auziți cum am devenit creștin? i-a întrebat.

Când a terminat, a menționat că avea câteva pliante pentru studii biblice online. Tinerii erau interesați și Simo a descoperit că avea în buzunar exact patru pliante.

— Uau! A exclamat o tânără. Domnul știa că suntem patru. De aceea ai avut patru pliante cu tine.

La un alt lac, Simo a abordat o altă tânără care făcea plajă.

— Ai vrea să auzi o poveste despre Războiul Civil din Finlanda? a întrebat el.

După poveste a întrebat-o ce părere avea despre religie și i-a povestit cum devenise creștin. Văzând că era interesată, i-a spus:

— Am acasă o carte cu titlul *Calea către Hristos*. Te-ar deranja să aștepți 20 de minute?

Ea a fost de acord. Când s-a întors de acasă cu cartea și cu un pliant de studii biblice, fata i-a spus:

— Când ai plecat, am început să te cronometrez uitându-mă la ceas. Nu ți-a luat decât 15 minute.

I-a acceptat cu bucurie darurile.

Cu o altă ocazie, Simo s-a dus la un cuplu căsătorit care avea un fiu adolescent.

— Ați vrea să auziți o poveste despre Războiul Civil din Finlanda din urmă cu o sută de ani? a întrebat el.

După, când i-a întrebat ce părere aveau despre religie, părinții au răspuns că aveau o mare problemă acasă. Fiul lor folosea droguri.

— Trebuie să ne rugăm împreună, a spus Simo.

Femeia a început să plângă. După ce s-a rugat, Simo a spus:

— Aș vrea să vă ofer o carte, dar este la mine acasă.

— Putem merge cu mașina mea, a spus bărbatul.

Acasă, Simo a oferit cuplului recunoscător *Calea către Hristos* și un pliant pentru studii biblice.

Simo crede că Dumnezeu binecuvântează eforturile lui de a întâlni oameni în Finlanda seculară. Nimeni nu i-a refuzat până acum oferta de a le povesti cum a devenit creștin. Misiunea lui, a spus el, este inspirată de exemplul lui Pavel: „Sunt convins că ar trebui să mergem și să îi căutăm pe oameni și să nu așteptăm să vină ei la noi”, a spus el.

Această poveste misionară ilustrează obiectivul de creștere spirituală nr. 5 din planul strategic „Mă voi duce” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, acela de a „face ca oamenii și familiile să slujească împreună ca ucenici ai lui Hristos, trăind vieți pline de Duhul Sfânt”. Citește mai multe la: IWillGo2020.org.

18 martie

Cei mai buni prieteni

de Chifundo Kanjo

Bahadu Ibrahim s-a născut în partea centrală a statului Malawi din părinți necreștini care se așteptau ca acesta să urmeze credința lor. Nu avea nicio problemă cu lucrul acesta pentru că nu cunoștea nicio altă religie. Dar, apoi, unul dintre frații lui mai mari s-a căsătorit cu o femeie adventistă de ziua a șaptea și s-a alăturat Bisericii Adventiste. Când era la vârsta adolescenței, Bahadu a fost trimis de părinții lui să locuiască împreună cu frațele lui și cu soția acestuia în capitala statului Malawi, Lilongwe. Când a venit Sabatul, fratele lui se aștepta ca acesta să meargă la biserică împreună cu ei. Bahadu nu voia să meargă, dar simțea că nu avea de ales. Vreme de doi ani a mers la biserică în fiecare Sabat dintr-un simțământ al datoriei.

După ce s-a întors la părinții lui din satul Kaluluma, s-a gândit să uite Biblia. Dar se împrietenise cu un alt adolescent care se întâmpla să fie adventist. Bahadu își admira noul prieten foarte mult, pentru bunătatea și blândețea lui. Toți din sat îl admirau pe acest tânăr și aveau numai vorbe de laudă la adresa lui.

Într-un Sabat, prietenul l-a invitat pe Bahadu să meargă la biserică. Ce putea să facă Bahadu? S-a dus. Era bucuros să petreacă timp cu cel mai bun prieten al lui, chiar și în biserică. Odată cu trecerea timpului, prietenia lor s-a întărit, iar Bahadu își asculta prietenul explicând că ziua a șaptea era adevăratul Sabat al lui Dumnezeu. Prietenul lui i-a dat cărți de citit. Încet-încet, a înțeles noile adevăruri despre Dumnezeu și Sabat. Cu toate acestea, nu era convins că sâmbăta era adevăratul Sabat. Fără știrea părinților lui, a decis să compare Biblia cu cărțile religioase tradiționale din familia lui. Citind, a descoperit că acea carte religioasă a familiei lui conținea numele unei singure femei: Maria, mama lui Isus. A mai descoperit și că Isus este Domn. Bahadu a decis să își predea viața lui Isus prin botez. Nu mai mergea la biserică dintr-un simțământ al datoriei. Mergea să petreacă timp special cu noul lui Cel mai Bun Prieten.

După botezul lui Bahadu, părinții l-au dezmoștenit și nu i-au mai plătit taxele de școlarizare, ceea ce a făcut să nu mai poată absolvi alături de restul clasei lui. Ambii săi părinți au murit fără să îi accepte decizia și multe rude continuă să îl trateze cu ostilitate chiar și astăzi. Dar Bahadu nu se clatină în credința lui. „Aceasta este cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată”, a spus el. Astăzi este student la Universitatea Adventistă Malawi și studiază pentru a deveni pastor.

Mulțumim pentru darurile voastre din Sabatul al Treisprezecelea din 2021, care ajută la construirea unui centru de evanghelizare comunitară și de dezvoltare a calităților de conducere în campusul Mzuzu din Universitatea Adventistă Malawi,

unde studiază Bahadu, în Diviziunea Africa de Sud și Oceanul Indian. Darurile din acest trimestru vor sprijini alte șase proiecte educaționale din Diviziunea Africa Centrală și de Est.

25 martie

Comoară în vasele vechi

de John Kaganzi

Precious, în vârstă de treisprezece ani, plângea plină de frustrare în timp ce tatăl ei o conducea dincolo de porțile unei școli adventiste de ziua a șaptea cu internat din Uganda. Voia să studieze în clădirile impunătoare ale școlii asociate cu măreția religioasă a familiei ei, nu în clădirile Școlii Primare Katerera.

— Nu maiestatea, ci excelența academică este cea care contează, fiica mea, i-a șoptit tatăl ei la ureche.

I-a spus că școala ei preferată nu avusese rezultate academice bune în ultimii trei ani.

Precious și-a înghițit cuvintele, dar fața ei arăta cât de nefericită era când părinții au înscris-o la școală. Când tatăl i-a făcut cu mâna de la poartă, lacrimile au început să îi curgă pe obraji.

— De ce a ales tatăl meu drag să mă întemnițeze în numele educației? a izbucnit ea. Este ridicol.

— Bună! Vino cu mine! i-a spus o femeie zâmbitoare cu glas blând. Hai să mergem în internat și îți voi arăta unde vei dormi.

Precious a urmat-o cu tristețe în timp ce femeia îi căra salteaua și valiza în dormitor. În acea seară, inima ei s-a întristat și mai tare când i-a văzut pe elevi aliniați în fața unei clădiri vechi. Se întreba ce se întâmpla când i-a văzut pe elevi cărând farfurii cu mâncare. Și-a dat atunci seama că aceea era cantina. În seara

aceea, a mâncat pentru prima dată în viața ei o cină vegetariană. Mai târziu, Precious a auzit un clopoțel sunând și i-a văzut pe elevi alergând cu bucurie spre capela campusului pentru serviciul de închinare de seară. A hotărât să se întoarcă în dormitor, dar ușile erau închise. S-a întors la capelă și s-a așezat pe verandă, neștiind ce să facă.

— Vino, hai să intrăm în Casa Domnului! i-a spus femeia zâmbitoare. Este timpul pentru rugăciune. Nu fi tristă.

Precious s-a simțit iubită și a intrat în capelă. Imediat ce a intrat, tristețea dinăuntru ei a dispărut. Nu mai auzise niciodată cântându-se atât de frumos. S-a minunat, de asemenea, de serviciul de închinare atent și interesant care a urmat după cântare și a durat 30 de minute. „Măcar o să îmi placă partea asta din școală”, se gândi ea.

Tatăl nu s-a întors până la sfârșitul semestrului. Îi era teamă că Precious nu ar mai fi vrut să rămână, dacă ar fi venit mai devreme. A fost surprins când aceasta a anunțat că voia să se întoarcă la școală. Spunea că nu voia să le ducă dorul profesorilor blânzi care începeau fiecare lecție cu rugăciune și cu un text biblic și care îi dădeau sfaturi practice de fiecare dată când se confruntau cu provocări. În semestrul următor, școala a ținut o săptămână de rugăciune și Precious și-a predat inima lui Isus prin botez. „Cu siguranță, școala este mai mult decât clădirea în care se află”, mi-a spus pastorul care a condus Săptămâna de Rugăciune.

Darurile din acest trimestru vor sprijini șase școli adventiste din Diviziunea Africa Centrală și de Est, inclusiv din țara natală a lui Precious, Uganda. Mulțumim pentru darurile voastre generoase!